

“मीठे बच्चे- कल्प-कल्प बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ, तिमीहरूले पनि सबैलाई बाबाको यथार्थ परिचय दिनुपर्छ ।”

प्रश्न:- बच्चाहरूको कुन प्रश्नलाई सुनेर बाबा आश्चर्य मान्नुहुन्छ ?

उत्तर:- बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हजुरको परिचय दिन धेरै मुश्किल छ । हामीले हजुरको परिचय कसरी दिने ? यो प्रश्न सुनेर बाबालाई पनि आश्चर्य लाग्छ । जब तिमीलाई बाबाले आफ्नो परिचय दिनुभएको छ भने तिमीले पनि अरूलाई परिचय दिन सक्छौ, यसमा मुश्किलको कुरै छैन । यो त धेरै सहज छ । हामी सबै आत्माहरू निराकार हौं भने अवश्य नै आत्माहरूका पिता पनि निराकार हुनुहुन्छ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले जान्दछन्- बेहदका बाबा साथमा बस्नुभएको छ । यो पनि जानेका छन् बेहदका बाबा यस रथमा नै आउनुहुन्छ । जब बापदादाले भन्नुहुन्छ, यो त जान्दछन्- शिवबाबा हुनुहुन्छ र उहाँ यो रथमा बस्नुभएको छ । आफ्नो परिचय दिइरहनुभएको छ । बच्चाहरूले जानेका छन्, बाबाले मत दिनुहुन्छ- रूहानी बाबालाई याद गर्नु भन्ने पाप भस्म हुनेछ, जसलाई योगअग्नि भनिन्छ । अहिले तिमीले बाबालाई त चिनेका छौ । त्यसैले कहिल्यै यस्तो कहाँ भनिन्छ र, अरूलाई बाबाको परिचय कसरी दिऊँ ? तिमीलाई पनि बेहदका बाबाको परिचय छ, त्यसैले अवश्य पनि अरूलाई परिचय दिन पनि सक्छौ । परिचय कसरी दिने, यो त प्रश्नै उठ्न सक्दैन । जसरी तिमीले बाबालाई चिनेका छौ, त्यसैगरी तिमीले भन्न सक्छौ- हामी आत्माहरूका पिता त एउटै हुनुहुन्छ, यसमा अल्मलिने आवश्यकता नै हुँदैन । कसै-कसैले भन्ने गर्छन्- बाबा हजुरको परिचय दिन धेरै कठिन हुन्छ । अरे, बाबाको परिचय दिनु- यसमा त मुश्किलको कुनै कुरा नै छैन । जनावरले पनि इशाराबाट बुझ्न सक्छ- म फलानाको बच्चा हुँ । तिमीले पनि जान्दछौ- हामी आत्माहरूका उहाँ पिता हुनुहुन्छ । म आत्मा अहिले यो शरीरमा प्रवेश गरेको छु । जसरी बाबाले सम्झाउनुभएको छ- आत्मा अकालमूर्त हो । यस्तो होइन उसको कुनै रूप छैन । बच्चाहरूले चिनेका छन्- बिल्कुल साधारण कुरा हो । आत्माहरूका एउटै निराकार पिता हुनुहुन्छ । हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौं । बाबाका सन्तान हौं । बाबाबाट हामीलाई वर्सा प्राप्त हुन्छ । यो पनि जान्दछन्- यस दुनियाँमा यस्तो कुनै बच्चा छैन होला, जसले आफ्नो पिता र उहाँको रचनालाई नजानेको होस् । बाबासँग के खजाना (प्रोपर्टी) छ, त्यो सबै जान्दछन् । यो हो नै आत्मा र परमात्माको मेला । यो कल्याणकारी मेला हो । बाबा हुनुहुन्छ नै कल्याणकारी । धेरै कल्याण गर्नुहुन्छ । बाबालाई चिनेपछि सम्झन्छौ- बेहदका बाबाबाट हामीलाई बेहदको वर्सा प्राप्त हुन्छ । ती जो संन्यासी गुरु छन्, उनका शिष्यहरूलाई गुरुको वर्साको बारेमा थाहा हुँदैन । गुरुसँग के सम्पत्ति छ, यो कुरा कुनै शिष्यले मुश्किलले जान्दछ । तिम्रो बुद्धिमा त छ- उहाँ शिवबाबा हुनुहुन्छ, सम्पत्ति पनि पितासँगै हुन्छ । बच्चाहरूले जानेका छन्, बेहदका बाबासँग भएको सम्पत्ति हो- विश्वको बादशाही स्वर्ग । यो कुरा तिमी बच्चाहरू सिवाय अरू कसैको बुद्धिमा छैन । लौकिक बाबासँग के सम्पत्ति हुन्छ, त्यो उनका बच्चाहरूले नै जान्दछन् । अहिले तिमीले भन्दछौ- हामी जीवन छँदै पारलौकिक बाबाको बनेका छौं । उहाँबाट के मिल्छ, त्यो पनि जानेका छौं । हामी पहिला शूद्र कुलमा थियौं, अहिले ब्राह्मण कुलमा आएका छौं । यो ज्ञान भएको छ- बाबा यस ब्रह्मा तनमा आउनुहुन्छ, यिनलाई प्रजापिता ब्रह्मा भनिन्छ । उहाँ (शिव) त हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका पिता । यिनलाई (प्रजापिता ब्रह्मालाई) ग्रेट-ग्रेट, ग्रेण्ड फादर (सबैभन्दा महान् पिता) भनिन्छ । अहिले हामी यिनका बच्चा बनेका छौं । शिवबाबालाई त भन्दछन्- हजुर उपस्थित (हाजीराहजुर) हुनुहुन्छ । सबै कुरा जान्नेवाला (जानी-जाननहार) हुनुहुन्छ । अहिले तिमी यो पनि जान्दछौ- कसरी उहाँले रचनाको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ । उहाँ सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई नाम-रूपबाट भिन्न भन्नु त भुटो हो । उहाँको नाम-रूप पनि याद छ । रात्रि पनि मनाउँछन्, जयन्ती त मनुष्यको हुन्छ । शिवबाबाको रात्रि भन्ने गर्छन् । बच्चाहरूले जानेका छन्- रात्रि केलाई भनिन्छ । रातमा घोर अन्धकार हुन्छ । अज्ञान अन्धकार छ नि । ज्ञान सूर्य प्रगटा अज्ञान अन्धेर विनाश- अहिले पनि गायन गर्छन् तर अर्थ केही पनि बुझ्दैनन् । सूर्य को हो, कहिले प्रकट हुन्छ, केही पनि बुझ्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ ज्ञान सूर्यलाई ज्ञान सागर पनि भनिन्छ । बेहदका बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । संन्यासी, गुरु, गोसाईं आदिले आफूलाई शास्त्रका अधिकारी (ज्ञाता) सम्झन्छन्, त्यो सबै हुन् भक्ति । धेरै वेद-शास्त्र पढेर विद्वान् हुन्छन् । त्यसैले बाबाले बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, यसलाई भनिन्छ आत्मा र परमात्माको मेला । जब हामी घर जान्छौं अनि त्यतिबेला पनि मेला हुन्छ । यहाँ बाबा स्वयम् बसेर पढाउनुहुन्छ, उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक

पनि हुनुहुन्छ । यो एउटै प्वाइन्ट (कुरा) राम्ररी धारण गर, नबिर्स । बाबा त हुनुहुन्छ निराकार, उहाँको आफ्नो शरीर छैन, त्यसैले अवश्य पनि (सापटी) लिनुपर्छ । त्यसैले स्वयम् भन्नुहुन्छ— मैले प्रकृतिको आधार लिन्छु । नत्र भने बोलूँ कसरी ? शरीर विना त बोलिँदैन । बाबा यस तनमा आउनुहुन्छ, यिनको नाम राख्नुभएको छ ब्रह्मा । हामी पनि शूद्रबाट ब्राह्मण बन्यौं, त्यसैले नाम त परिवर्तन हुनै पर्छ । नाम त तिमीहरूको राखिएको थियो । तर त्यसमा पनि अहिले हेर कति छँदै छैनन्, त्यसैले ब्राह्मणहरूको माला हुँदैन । भक्त-माला र रुद्र-मालाको गायन गरिएको छ । ब्राह्मणहरूको माला हुँदैन । विष्णुको माला त चल्दै आएको छ । पहिलो नम्बरमा मालाको दाना को हो ? भनिन्छ युगल । त्यसैले सूक्ष्मवतनमा पनि युगल देखाइएको छ । विष्णु पनि ४ भुजावाला देखाइएको छ । दुई भुजा लक्ष्मीका, दुई भुजा नारायणका ।

बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— म धोबी हुँ । मैले योगबलले तिमी आत्माहरूलाई शुद्ध बनाउँछु, फेरि पनि तिमी विकारमा गएर आफ्नो शृङ्गार नै गुमाइदिन्छौ । बाबा आउनुहुन्छ सबैलाई शुद्ध बनाउन । आएर आत्माहरूलाई सिकाउनुहुन्छ, त्यसैले सिकाउनेवाला पनि अवश्य यहाँ चाहियो नि । पुकार्छन् पनि— आएर पावन बनाउनुहोस् । कपडा पनि मैलो भयो भने त्यसलाई धोएर शुद्ध बनाइन्छ । तिमीले पनि पुकार्दछौ— हे पतित-पावन बाबा, आएर पावन बनाउनुहोस् । आत्मा पावन बन्यो भने शरीर पनि पावन मिल्छ । त्यसैले पहिलो मूल कुरा हुन्छ बाबाको परिचय दिनु । बाबाको परिचय कसरी दिने, यो त प्रश्न सोध्न सक्दैनौ । तिमीलाई पनि बाबाले परिचय दिनुभएको छ, त्यसैले त तिमी आएका हो नि । बाबाको पासमा आउँछौ, बाबा कहाँ हुनुहुन्छ ? यस रथमा । यो हो अकाल तख्त । तिमी आत्मा पनि अकाल मूर्त हो । यी सबै तिम्रा तख्त हुन्, जसमाथि तिमी आत्माहरू विराजमान छौ । त्यो अकाल तख्त त जड भयो नि । तिमीले जान्दछौ— म अकालमूर्त अर्थात् निराकार, जसको साकार रूप छैन । म आत्मा अविनाशी हुँ, मेरो कहिल्यै विनाश हुन सक्दैन । एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छु । म आत्माको पार्ट अविनाशी रूपमा निश्चित भएको छ । आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिले पनि मेरो यस्तै पार्ट शुरू भएको थियो । एक-एक सम्बतदेखि हामी यहाँ पार्ट खेल्न घरबाट आउँछौ । यो हो नै ५ हजार वर्षको चक्र । उनीहरूले त लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्, त्यसैले थोरै वर्ष हो भन्ने विचारमा आउँदैन । बच्चाहरूले मैले कसलाई कसरी बाबाको परिचय दिऊँ भनेर भन्न सक्दैनन् । यस्ता प्रकारका प्रश्न सोध्ने भने आश्चर्य लाग्छ । अरे, तिमी बाबाको बनेका छौ, फेरि बाबाको परिचय किन दिन सक्दैनौ ! हामी सबै आत्माहरू हौं, उहाँ हाम्रा पिता हुनुहुन्छ । सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । सद्गति कहिले गर्नुहुन्छ, यो पनि तिमीलाई अहिले थाहा भएको छ । कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आएर सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । उनीहरूले त सम्झन्छन्— अझै ४० हजार वर्ष बाँकी छ, पहिलेदेखि नै भन्ने गर्छन्— नाम-रूपबाट भिन्न (न्यारा) हुनुहुन्छ । तर नाम-रूपबाट भिन्न कहाँ कुनै चीज हुन्छ र ! पत्थरको पनि नाम हुन्छ नि । त्यसैले बाबाले भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, तिमी आएका छौ बेहदका बाबाको पासमा । बाबाले पनि जान्नुहुन्छ, कति धेरै बच्चाहरू छन् । बच्चाहरूलाई अब हद र बेहद भन्दा पनि पर जानु छ । सबै बच्चाहरूलाई हेर्नुहुन्छ, जान्नुहुन्छ म यी सबै जनालाई लिन आएको छु । सत्ययुगमा त धेरै कम हुनेछन् । कति स्पष्ट छ, त्यसैले चित्रहरूमा सम्झाइन्छ । ज्ञान त बिल्कुलै सहज छ । तर यादको यात्रामा समय लाग्छ । यस्ता बाबालाई त कहिल्यै बिर्सिनुहुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्छौ भने पावन बन्दछौ । म आउँछु नै पतितबाट पावन बनाउन । तिमी अकालमूर्त आत्माहरू सबै आ-आफ्नो तख्तमा विराजमान छौ । बाबाले पनि यस तख्तलाई लोनमा (सापटी) लिनुभएको छ । यस भाग्यशाली रथमा बाबा प्रवेश गर्नुहुन्छ । कोहीले भन्छन् परमात्माको नाम-रूप छैन । यो त हुनै सक्दैन । उहाँलाई पुकार्छन्, महिमा गायन गर्छन्, त्यसैले अवश्य पनि कुनै चीज हुनुपर्छ नि । तमोप्रधान भएका हुनाले केही पनि बुझ्दैनन् । बाबाले सम्झनुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, यति धेरै ८४ लाख योनिहरू त कसैको हुन सक्दैन । हुन्छ नै ८४ जन्म । पुनर्जन्म पनि सबैको हुन्छ । यस्तो कहाँ ब्रह्ममा गएर लीन हुन्छन् वा मोक्ष हुन्छन् र ! यो त बनिबनाऊ ड्रामा हो । अलिकति पनि कम बेसी हुन सक्दैन । यस अनादि अविनाशी ड्रामाबाट फेरि साना-साना ड्रामा वा नाटक बन्छन् । ती हुन् विनाशी । अहिले तिमी बच्चाहरू बेहदमा खडा छौ । तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान प्राप्त भएको छ— हामीले कसरी ८४ जन्म लिएका हौं । अहिले बाबाले बताउनुभएको छ, पहिले कसैलाई पनि थाहा थिएन । ऋषिमुनिहरूले पनि भन्दथे— हामीले जान्दैनौ । बाबा आउनुहुन्छ नै संगमयुगमा, यो पुरानो दुनियाँलाई परिवर्तन गर्न । ब्रह्माद्वारा नयाँ दुनियाँको स्थापना फेरि गर्नुहुन्छ । उनीहरूले त लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । कुनै कुरा पनि याद आउन सक्दैन । कुनै

महाप्रलय पनि हुँदैन । बाबाले राजयोग सिकाउनुहुन्छ, फेरि तिमीले राजाई पाउँछौ । यसमा त संशयको कुनै कुरा छैन । तिमीले जान्दछौ— पहिलो नम्बरमा सबैभन्दा प्यारो बाबा हुनुहुन्छ अनि त्यसपछि अर्को प्यारा छन् श्रीकृष्ण । तिमीले जान्दछौ— श्रीकृष्ण हुन् स्वर्गका पहिलो राजकुमार, नम्बरवन । उनैले फेरि ८४ जन्म लिन्छन् । उनैको अन्तिम जन्ममा म प्रवेश गर्दछु । अब तिमी पतितबाट पावन बन्नु छ । पतित-पावन बाबा नै हुनुहुन्छ, पानीका नदीहरूले कहाँ पावन गर्न सक्छन् र ! यी नदीहरू त सत्ययुगमा पनि हुन्छन् । त्यहाँ त पानी धेरै शुद्ध हुन्छ । फोहरमैला आदि केही पनि हुँदैन । यहाँ त कति फोहरमैला (किचडा) परिरहन्छ । बाबाले देख्नुभएको छ, त्यतिबेला त ज्ञान थिएन । अहिले आश्चर्य लाग्छ पानीले कसरी पावन बनाउन सक्छ ?

बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— मीठे-बच्चे, कसरी बाबालाई याद गर्ने भनेर कहिल्यै पनि अल्मलिनु छैन । अरे, तिमीले बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ ! तिनीहरू हुन् कोखका सन्तान, तिमी हौ गोदमा लिइएका सन्तान । गोदमा लिइएका बच्चाहरूले जुन पिताबाट सम्पत्ति मिल्छ उहाँलाई बिर्सिन सक्छन् र ? बेहदका बाबाबाट बेहदको सम्पत्ति प्राप्त हुन्छ भने उहाँलाई कहाँ भुल्नु हुन्छ ! लौकिक बच्चाहरूले पितालाई बिर्सिन्छन् र ! तर यहाँ मायाको विरोध हुन्छ । मायाको युद्ध चल्छ, सारा दुनियाँ कर्मक्षेत्र हो । आत्माले यस शरीरमा प्रवेश गरेर यहाँ कर्म गर्छ । बाबाले कर्म-अकर्म-विकर्मको रहस्य बताउनुहुन्छ । यहाँ रावण राज्यमा कर्म विकर्म बन्छ । त्यहाँ रावण राज्य हुँदैन त्यसैले कर्म अकर्म हुन्छ, कुनै विकर्म हुँदै हुँदैन । यो त धेरै सहज कुरा हो । यहाँ रावण राज्यमा कर्म विकर्म हुन्छ त्यसैले विकर्मको दण्ड भोग्नुपर्छ । रावण अनादि हो, यस्तो कहाँ भनिन्छ र । होइन, आधा कल्प हुन्छ रावण राज्य, आधा कल्प हुन्छ रामराज्य । तिमी जब देवता थियौ तब तिम्रो कर्म अकर्म हुन्थ्यो । यो हो ज्ञान । बच्चा बनेका छौ, त्यसैले फेरि पढाइ पनि पढ्नुपर्छ । फेरि अरू धन्दा आदिको ख्याल पनि आउनुहुँदैन । तर गृहस्थ व्यवहारमा रहेर धन्दा आदि पनि गर्नेवाला हौ, त्यसैले कमल फूल समान पवित्र बन । तिमी यस्ता देवता बन्नेवाला हौ । त्यो निशानी विष्णुलाई दिइएको छ किनकि तिमीलाई सुहाउँदैन । उनलाई सुहाउँछ । तिनै विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण बन्नेवाला छन् । उनी हुन् नै अहिंसा परमो देवी-देवता धर्म । न कुनै काम कटारीको विकार हुन्छ, न कुनै लडाईँ-भगडा आदि हुन्छ । तिमी डबल अहिंसक बन्दछौ । सत्ययुगका मालिक थियौ । नाम नै छ गोल्डेन एज, कञ्चन दुनियाँ । आत्मा र काया (शरीर) दुवै कञ्चन बन्छन् । कञ्चन काया कसले बनाउँछ ? बाबाले । अहिले त कलियुग (आइरन एज) हो नि । अहिले तिमीले भन्दछौ सत्ययुग बितेर गयो । हिजो सत्ययुग थियो नि ! तिमीले राज्य गथ्यौ । तिमी ज्ञानको सागर (नलेजफूल) बन्दै जान्छौ । सबै उस्तै बन्दैनन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) म आत्मा अकाल तख्तनशीन हुँ, यस स्मृतिमा रहनु छ, हृदय र बेहदबाट पर जानु छ त्यसैले हृदयमा बुद्धि फँसाउनु छैन ।
- २) बेहदका बाबाबाट बेहदको सम्पत्ति प्राप्त हुन्छ, यस नशामा रहनु छ । कर्म-अकर्म-विकर्मको गतिलाई जानेर विकर्मबाट बच्नु छ । पढाइको समयमा धन्दा आदिबाट बुद्धि निकाल्नु छ ।

वरदानः— वरदाताद्वारा सर्वश्रेष्ठ सम्पत्तिको वरदान प्राप्त गर्नेवाला सम्पत्तिवान भव

कसैसँग यदि केवल स्थूल सम्पत्ति छ भने सदा सन्तुष्ट रहन सक्दैन । स्थूल सम्पत्तिका साथ यदि सर्व गुणहरूको सम्पत्ति, सर्व शक्तिहरूको सम्पत्ति र ज्ञानको श्रेष्ठ सम्पत्ति छैन भने सन्तुष्टता सदा रहन सक्दैन । तिमीहरू सबैसँग त यी सबै श्रेष्ठ सम्पत्ति छन् । दुनियाँले केवल स्थूल सम्पत्ति भएकालाई सम्पत्तिवान सम्झन्छन्, तर वरदाता बाबाद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई सर्वश्रेष्ठ सम्पत्तिवान भवको वरदान प्राप्त भएको छ ।

स्लोगनः— सच्चा साधनाद्वारा हाय-हायलाई वाह-वाहमा परिवर्तन गर ।